

ΠΡΟΣ ΣΕ.

Σαγευμένος κάθει αὐγοῦλα
Μένει δὲ Ἡλίος σὰν σὲ ίδῃ,
Μήνης ἡγελος ἔσανθουλα
Καὶ ἥλθεις ἀγνωστος 'σ τὴ γῆ;

Π' πός ζήλια τὸ φεγγάρι
Καὶ ἀπὸ ἀγάπη φλογερή
Χλωμοτρέμισι γὰρ νὰ πάρη
Μία ματιά σου 'σπλαγχνική.

Σέδα, κρῖνα, δησοι πατήσῃς
Ξεφυτρόνουν δροσερά,
Καὶ τὸ ἀγδόνι ἄμα λαλήσῃς,
Εὔθυς παύει τὴ λαλιά.

Π'διος ἄγγελος 'σ τὰ βάθη
Τῆς καρδιᾶς σου κατοικεῖ
Καὶ χαμογελᾷ, τὰ πάθη
Τῶν ἀνθρώπων ώς θωρεῖ.

Π'νοιξις δροσάτη ὥραια
Σὲ ἀναδέχτηκε μικρὸ
Καὶ ἐπλεξε μὲ ἀνθη νέα
Τὸ σηματά σου τὸ θεῖκό.

Σαι, δὲν εἴμαι ἀπατημένος,
Εἰν' Θεὸς ἡ φαντασία,
Καὶ γι' αὐτὸ εἰμ' ἐρωτευμένος
Ἐμπροσὰ 'σ τὴν εὐμορφιά.

Οὰ πῆς λισσε — παραμύθια
Πάντα γράφει δὲ ποιητής
Οχι, δχι, τὴν ἀλήθεια
Τιμεῖ πάντα δυστυχής.

Ευσυχος τὸν ἐρωτά του
Στὴν καρδιὰ του κλεῖ βαθειά,
Δέξου τὰ σεβάματά του,
Σεμνὴ κόρη, ἀγγελικὴ.

A. ΚΑΝΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΤΗ.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΓΕΡΟΥΓΛΑΝΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΤΗΣ

Γιατί τέτοιο παράπονο,
Τί σὲ πικραίνει, φῶς μου;

Γιατί τὰ μάτια τὰ γλυκὰ
Τὸ δάκρυ νὰ τὰ πνέηγη;
Ἐσὺ νὰ κλαῖς, ἐνῷ χαρά
Είσαι καὶ ἐσὺ τοῦ κόσμου,
Ἄνθος καὶ ἐσὺ π' ἀνοίγει;

Μὴ σῶθρηκε ἡ μανοῦλα σου
Γαμέρὸ γιὰ νὰ σου δώσῃ,
Καὶ κλαῖς πῶς ἔτσι τρυφερή
Τὴ μάνα θὲ ν' ἀφήσῃς; —
Πάλι ἀν νυφοῦλα ἐπόθησε
Ἐσὲ νὰ καμαρώσῃ,
Γι' αὐτὸ θὰ τὴν λυπήσῃς;

Φεῦ! δὲν ἐπρόφθασ' ἡ πικρὴ
Γιὰ νὰ σὲ στεφανώσῃ,
Πέντε ἔξη ρόδα ἐλείπανε
Ἀκόμη ἀπὸ τὸ στεφάνι,
Ποῦ δὲ Χάρος τοῦ Βαλε μοσκίες
Πῶς θὰ τὸ ἀποτελειώσῃ,
Καὶ νύφη του τὴν κάνει·

Ω, μὴ βαρύνῃς τὸν Θεὸ
Μὲ τὰ παράπονά σου,
Ἀνίσως καὶ τὸν δρόμο σου
Μὲ κυπαρίσσι σπέρνει·
Δὲν ἐστερήθηκε κι' αὐτὸς
Ἀπὸ τὴ συντροφιά σου,
Γιὰ κείνη ποῦ σου παίρνει;

Μήν κλαῖς, καὶ δὲ μᾶς λησμονεῖ
Εἶναι καλὴ μητέρα·
Θ' ἀκοῦς τὰ βράδυα νάρχεται
Νὰ σου φιλῇ τὸ στόμα·
Μήν κλαῖς καὶ σφάζεις τὴν καρδιά
Τοῦ δυστυχῆ πατέρα,
Πώχει δρφανὸ τὸ στρῶμα. —

Μαννάδες, δησοι χει ἀπὸ σᾶς
Στὸν οὐρανὸ ἐν ἀστέρι,
Καὶ θέλεις τὸ ἀγγελοῦδι της
Νὰ στείλῃ τὰ φιλιά της,
Μία μάνα φεύγει σήμερα,
Καὶ ἀπὸ ἀγγελούδια ξέρει,
Γιατὶ εἰχε ἑδῶ δικά της.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 4 Οκτωβρίου 1874.

A. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

